

Hosszu Laura Ilona: Az élet fája

Földbe gyökerezett egész bölcs és merev törzsem,
Magasra, szinte az égig nyújtózkodva nőtem,
Kis üregeimben zsong a levegő az élettől,
De fajtám kezd kipusztulni valamely égető méregtől.

Lédús vagy magvas terméssel hálálom éltem,
Az élőlények újra és újra megkeresnek engem,
Én vagyok a meleg lakás, melyben először pillantja nap fényét a madár,
Én vagyok a teremtő, ki búvóhellyel vagy étellel szolgálhat néked akár.

Tavasszal hívogató illatokkal megtelt virágok díszítik lombkoronám,
A méhkirályné szorgos serege látogat el ekkor hozzám,
Virágaim porából készítik azt az édes nektárt,
Méz a neve eme termékemnek, talán kóstoltad már.

Szorgos hangyák szaladgálnak fel, s le testem domborulatán,
A természetnek oly nagy ura vagyok, mint a tüzes pokolnak a Sátán,
Nélkülem nem lenne, mit lélegezz be tudód mélyébe,
Ebbe sok élőlény bele sem gondol egész életébe.

Sokan vagyunk mi az erdőben szomszédok,
De pusztulásunkat jósolják a madár turbékok,
Két lábon járó gyilkosunk a minket teremtő Isten képmása,
Tüzet éleszt törzsünkéből s belőlünk készül évszázadok óta lakóháza

Tölgy, akác örökzöld kell nekik az örömhöz,
Meleget ad vagy díszítve a ház közepén előnyös,
Egyre kevesebb az olyan, ki ültet kivágottak helyett újat,
Ha te ilyen vagy, másoknak is mutass utat.

Ültess több fát, s védj meg minket,
Mutass példát minden népnek,
Kellünk nektek, hogy éljetez,
Kihalásunktól kell most félnetek.